# נועם אלימלך — מצורע



זאת תהיה תורת המצורע. נ"ל דהשכינה נקראת "זאת", וידוע דמצורע הוא מוציא רע, דהנגעים באים על לשון הרע, ואמר הכתוב אחר שישוב בתשובה ויתקן את מעשיו, ויפעול על ידי תשובתו ותורתו תיקון השכינה הנקראת זאת, וזהו "זאת תהיה תורת המצורע", פירוש שתורת המצורע תהיה "זאת", שיתקן השכינה הנקרא זאת, "ביום טהרתו והובא אל הכהן", פירוש ביום שיטוהר מעוונו יפעול להעלות השכינה ליחדה עם קב"ה, וזהו "והובא אל הכהן", הקב"ה נקרא כהן, ואז אחר שיעלה את השכינה "ויצא הכהן מחוץ למחנה", דהעולמות עליונים נקראים מחנה, והעולם הזה נקרא חוץ למחנה, "וראה הכהן" פירוש שישגיח השי"ת ב"ה על העולם הזה להשפיע להם, "והנה נרפא נגע הצרעת" פירוש כל הדינים יהיו נמתקים, "מן הצרוע", כל זה יהיה מן הצרוע שהוא יגרום את כל זאת בתשובתו השלימה. וזהו "יהי כבוד ה' לעולם", דהשכינה נקראת "כבוד", והיינו כאשר יהיה כבוד ה' "לעולם" דהיינו שתעלה השכינה לעולם העליון, אז "ישמח ה' במעשיו", דהיינו במעשה הטוב שישפיע עלינו כל טוב וברכה. אמן כן יהי רצון.

או יאמר "זאת תהיה" כו'. נראה לפרש על דרך הרמז, דהנה בכל עסק האדם הן תורה או תפילה, צריך האדם לומר "לשם יחוד הקב"ה ושכינתיה", ונראה לקרב אל השכל מה הוא היחוד הזה קב"ה ושכינתיה הוא כך, דהנה האדם כשלומד תורה, הוא מדבר דברים קדושים ואותיות הקדושים, ומכח מה הוא מדבר? מכח חלק אלקות אשר בקרבו, דהיינו הנשמה הקדושה היא חלק אלוה ממעל. וזהו ידוע דאורייתא וקב"ה כולא חד, נמצא על ידי נשמה הקדושה שמדבק עצמו בחלק אלקות שבו באותיות הקדושים, אזי מעלה הדיבורים למעלה ומתדבקים באחדותו ית"ש, וזהו יחוד קב"ה ושכינתיה, שמיחד התורה הקדושה ונשמתו הקדושה עם קב"ה על ידי לימוד התורה והתפילה. וזהו בכל אדם, אבל משה רבינו עליו השלום היה בו מעלה יתירה, שקודם הדיבור היה מיחד חלק אלקות שבו עם קב"ה, דהיינו הקול היוצא מגרונו של אדם הוא קודם הדיבור כנודע, והיה זה מעלת משה רבינו עליו השלום שמיד בקול היה מיחד הקב"ה ושכינתיה, דהיינו עם חלק נשמתו, וזהו "משה ידבר והאלהים יעננו בקול", רצה לומר חלק אלהים היה מנענע בו קודם הדיבור, וזהו שאמרו חז"ל "מלמד שהשכינה היתה מדברת מתוך גרונו של משה", דהיינו בקול היוצא מהגרון, דהיינו נשמתו היה מייחד תמיד עם קב"ה בקול.

ועוד איתא בגמרא "במקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורין יכולין לעמוד", ונראה לתת טוב טעם לדבר, דהנה האדם ההולך בעבודתו ית', צריך לדקדק על עצמו במאד מאד שלא יבא לו שום פניה וגדלות בעבודתו ית"ש, דהיינו בעסק התורה או תפילה, כי אם חס ושלום יבוא לו איזה פניה, אזי העבדות הזה אינו עולה למעלה, אך כשאדם רשע עושה תשובה על עוונותיו הגדולים, דהיינו חס ושלום גזל ועריות ושאר עבירות, כי אין לך דבר שעומד בפני התשובה, וכשעושה תשובה גמורה באמת ובתמים, אז מעלה גם כן התפילות של הצדיק שנפלו לו פניות בהם, ולזה במקום שבעלי תשובה עומדים כו', כי הבעל תשובה במדריגה גדולה יותר מהצדיק, שמעלה גם כן תפילתו והתורות של הצדיק כנ"ל, וזהו "זאת תהיה תורת המצורע" פירוש תורת המצורע שהוא הבעל תשובה המוציא רע, כשיתקן ויעשה תשובה שלימה, אז יפעול שתהיה תורתו תועלת להשכינה שנקראת זאת כידוע, שמעלה את השכינה ליחדה עם קב"ה, ומפרש הכתוב מהיכן זוכה למידה זאת? ומפרש מחמת "והובא אל הכהן" כנ"ל, שמביא ומעלה תפילת הצדיקים שהיו מונחים למטה מחמת הפניות שהיו להם, ומעלה אותם למעלה למעלה.

או יאמר זאת תהי' כו' דהנה זה כלל גדול הצנע לכת עם אלהיך שכל דרכיו של אדם צריך להיות בהצנע כי כשאדם עושה דבר בהתגלות בקל יכול לבא לידי פני' וגדלות בעבודתו אבל בהצנע אינו יכול לבא לידי פני' כי אין אדם רואהו אך זה הוא באדם שרוצה לקרב עצמו לעבודה צריך לילך בהצנע אבל הבע"ת שעשה עבירה בפרהסיא כמו לה"ר או שאר עבירות בהכרח תשובתו ג"כ בפרהסיא כי כב' כ"פ כלומר כבליעת האיסור שנבלע בו כן צריך לפלוט אם עבר בסתר יעשה תשובה בסתר ואם בגלוי ופרהסיא צריך תשובתו ג"כ להיות בנגלה ופרהסיא אבל איך יעשה תשובה בפרהסיא פן יבא לו איזה פני' בתשובתו ח"ו ויפסיד הכל חלילה תקנתו שילך אצל הצדיקים השלימים ואז בודאי ינצל מהפניות כי היצה"ר אין בו כח לשלוט שם במקום הצדיקים וגם זאת שאינו באפשר לבא לו איזה פני' בראותו מעשה הצדיקים שהוא רב מאד יחרד לבו בקרבו לאמר איך אתגאה במעשיי נגד מעשה הצדיקים.וזהו זאת תהי' תורת המצורע שפי' מוציא רע שדבר לה"ר זאת תורתו ביום טהרתו פי' צריך לטהר עצמו לעשות תשובה בפרהסיא ובגלוי כיום שהוא גלוי מפורסם וא"ת שמא יבא לו איזה גדלות מזה כנ"ל לזה אמר והובא אל הכהן תקנתו שילך אצל כהן הוא הצדיק הגדול העובד ד' באמת וזה ימנעהו מכל פני' בראותו מעשה הצדיקים אשר צדקות אהב ואז ישר יחזה פנימו.

או יאמר "זאת תהיה וכו' והובא אל הכהן", כבר דקדקו קמאי מה זה ביאתו אל הכהן, כי הצריך לרפואה טוב לו שיחזור אחר רופא מומחה, וגם "ובא" אל הכהן היה לו לומר, ולא "והובא" שמשמע על ידי אחרים. ונ"ל על פי דאיתא בגמרא "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה", ייראה לפרש הלשון צירוף, שהיה לו לומר מְחַשְׁבָהּ למעשה, דהנה המחשבה שאדם מחשב איזה דבר, בודאי אין בה שום פניה, כי מי יודע בו, ואם אדם מחשב לעשות מצוה או עסק התורה ולא עשה מחמת איזה אונס, ואדם אחר עוסק בתורה או במצוה רק שמכוין בה איזה פניה, הקב"ה מצרף את העובדא הזאת למחשבתו של הצדיק, והוי כאילו הוא עושה המעשה ההוא, ולכך "זכה נוטל חלקו וחלק חבירו", פירושו כנ"ל, אם זכה לטהר את מחשבתו תמיד, ומחשב לעשות מצוות ונתבטלו ממנו מכח איזה סיבה, נוטל המצוה של חבירו שעשה במעשה אבל לא במחשבה, ונשלם אחר כך על ידי זה מצוה שלימה. וזהו "לעולם ילמד אדם כו' שמתוך שלא לשמה בא לשמה" פירושו כנ"ל, דהיינו מתוך זה שלמד שלא לשמה, בא לזה שחישב ללמוד אותה מסכת לשמה ונאנס ולא למד כנ"ל.

וזהו "זאת תהיה תורת המצורע" רצה לומר העסק התורה של המוציא רע מה תקנתו, "והובא אל הכהן" שהתורה הזאת מובאת אל הצדיק שהיה מחשבתו לעסוק בתורה וכנ"ל, "ויצא הכהן" כו', דהצדיק צריך לתקנו ולהחזירו בתשובה, ומחמת גודל האור והדביקות של הצדיק, בלתי אפשרי לאדם השפל לקבל ממנו תשובה, ואמר הכתוב "ויצא הכהן" פירוש שצריך להטות את עצמו ולירד ממדרגתו, "אל מחוץ למחנה" פירוש אל האדם השפל הזה שיצא חוץ למחנה השכינה, שהפריד את עצמו מהקדושה על ידי חטאיו, "וראה הכהן" היינו הצדיק בראייתו הקדושה ושכלו שמשים עינו עליו, "והנה נרפא" על ידי הצדיק המשרה עליו קדושה בראייתו.

וצוה הכהן ולקח כו' שתי צפרים, דהנה השכינה נקראת "הציפור", שהיא עמנו בגלותינו, כמו שנאמר "כצפור נודדת מקינה" כו', זהו נאמר על השכינה שגלתה עמנו בשני חורבנין, בבית ראשון ובית שני בחטאינו, כדאיתא בגמרא "בית ראשון היה בו עבודה-זרה גילוי-עריות שפיכות-דמים, ובית שני שהיה בו תורה וגמילות חסדים מפני מה גלו, אלא שהיה בו שנאת חנם". והנה האדם בנעוריו אז הוא עדיין בכח ובריאות ומתגבר עליו היצר הרע להכשילו בגילוי עריות ושפיכות דמים, כדאיתא בנדה "שוחטי הילדים, אל תקרא שוחטי אלא סוחטי", ואחר כך בזקנותו, שאז נחלש כחו ופסק ממנו קצת תאוות והרהורים, אבל עדיין לא יסור ממנו עוון הזה של שנאת חנם, ואמר הכתוב "וצוה הכהן" היינו הצדיק ילמוד לאיש השב לשוב בתשובה שלימה על החטאים שעשה בנעוריו, וגם על החטאים שלעת זקנותו, שבשני עניני חטאים האלו הוא גורם גלות השכינה, וזהו "ולקח שתי צפרים" כנ"ל, לתקן עוונותיו שעל ידו נגלתה השכינה שתי פעמים כנ"ל, ואז כשיעשה תשובה שלימה יזכה לבוא לידי מדריגה זו "חיות טהורות", דהנה במרכבה הקדושה כתיב "פני אדם מימין כו' ופני השור משמאל ופני נשר" כו', ויש ליתן טעם על היות במרכבה הקדושה חיות טמאות. והוא כך מחמת שמשם יומשך כל דבר גשמי לעולם, ומן פני אדם ושור יומשך חיות ודביקות לעולם, אלא הפרש ביניהם, אדם שהוא מימין, הוא הכל דביקות וחיות, והשור שהוא מהשמאל, לא יומשך הכל בדביקות וחיות, כי אם השפעות גדולות לעולם גם כן בדביקות, אבל אינו כל כך כמו מימין, וזהו "חיות טהורות" רצה לומר שעל ידי התשובה השלימה יזכה לבוא לידי דביקות וחיות ואור גדול.

ואיך יעשה תשובה באיזה אופן? ואמר הכתוב "ועץ ארז" אם קלקל ועיוות בעוונותיו שהיה גבה לב, אז ישפיל עצמו מאד מאד, וזהו גם כן "שני תולעת" פירושו "שני" לשון משנה כפול, כלומר מאד מאד יהיה בעיניו כתולעת ואזוב, "וצוה הכהן ושחט את הצפור האחת", דהנה העוון שנאת חנם קשה מאד לאדם להיפרד ממנו מכל וכל, וצריך לזה תשובה גדולה, לשבר את גופו ככלי חרס שאינו יוצא מידי דופיו לעולם ואין לו תקנה אלא שבירה, ולכן מלמד הכתוב "ושחט אותה אל כלי חרס" שתקנתו של זה הוא בכלי חרס, והיינו שבירה, ואחר זה יזכה לבוא אל דביקות וקדושה גדולה, וזהו "על מים חיים" שיעשה כל הנ"ל כדי שיזכה למים חיים הנובעין תמיד ממקור החיים ודביקות, וכל זה יזכה אם יהיה תשובתו שלימה, לשאוב ולקבל קדושה רבא מהדביקות הבא מימין כנ"ל, וזה נקרא בשם "דוכרא", אבל השמאל נקרא בשם "נוקבא", וזהו "אשה כי תזריע וילדה זכר" כפירוש רש"י אשה מזרעת תחילה, פירוש אם יהיה תשובתו מצד הנוקבא משמאל, אז יפעול "וילדה זכר" לשון זכירה, שגורם להזכיר את ישראל לפני הבורא ב"ה להמשיך משם השפעות גדולות כנ"ל, אבל עדיין אינו בא אל המדריגה העליונה וחיות ודביקות כנ"ל, וזהו "וטמאה שבעת ימים" רצה לומר שאינו כל כך בתשובה שלימה לתקן את השבע מדריגות שצריך האדם לתקנם, וצריך להתגבר במאד מאד לילך ממדריגה למדריגה, וכשיבוא למעלה העליונה והיינו "ביום השמיני", אז "ימול בשר ערלתו" שיהא קדוש וטהור: